Fetus. Fetura. Felix
Phebus. ⁊ phebe nõ aũt ephebus.
Phronea prouidẽtia Phedoꝛus.
Ledoꝛia. dicacitas. moꝛdax. Menia
Monecus. poꝛcus ſic ab hercule dictus.
Mechus ⁊ meach Mericus ꝓpꝛiũ viri.
Meret ⁊ meroꝛ ꝓ triſticia. nõ aũt ꝓ meritãdo.
Menetius. pr̃ patrocli.
Melibeus Meledia.
Hodepoꝛus. viatoꝛ.
Hodepoꝛicũ. ad iter ꝯſcriptũ opus.
Prohemiũ. Paremia ꝓuerbiũ. Pena.
Peni pro afris. Penitentia peniter.
Pſalmedia. pſalmodia.
Trezen oppidũ. Trezenius.
Schenobates. conſcenſoꝛ fumiũ.

Finis.

Compendioſus de arte punctãdi dialogus feliciter incipit

DIſcipulus. Salue magiſter egre/gie Magiſter. Et tu chariſſime adoleſcẽs. D. Nũq̇d olim audiui a te doctiſſime magr punctãdi rõnez nedũ legenti: verũetiã dicẽti / ſimul ⁊ auditori / nõ ꝑuũ adiumẽtũ pſtare. M. Sic ẽ. conſentanea etẽm pũcta / diſiũgendas lcõis ptes ſepant. pnũciatꝫ ſpm̃ recreãt. auditoꝛibꝰ q̃ꝫ oꝛõnis ſenſus diſtinguũt atq̃ꝫ demõſtrãt. D. Dic igit̃ q̃ſo mihi in pmis . q̇d ẽ pũctꝰ. M. Iã fere dictũ puto. Eſt em̃ ſignũ qđ vl̃ figura / vel moꝛa ſua / clauſulas ſepat. ſenſus diſtiguit. animũ recreat. ſpaciũq̃ꝫ cogitãdi relinq̇t. Et fit aut moꝛa pnũciacõis aut tpis: aut impſſione calami. q̃ꝝ pũctoꝝ / alter alteriꝰ ſignũ ẽ. dũ ei calamo recte foꝛma: viã q̃ſi pnũnandi oñdit. cũ aũt pnũciacõe: modũ recte foꝛmãdi. D. Cuius aũt cũ impmit̃ calamo: figure ẽ. M. Modo vniꝰ: modo aliꝰ / atq̃ꝫ aliꝰ: put aggregatio vocũ recte poſtulat. Quiq̃ꝫ em̃ modis ꝑpe q̇dem foꝛmari pt q̃ rõne / q̇nq̃ꝫ diamꝰ eſſe genera pũctoꝝ l̃ ṽgulã / cõma / colon / periodũ / pũctũq̃ꝫ interrogatiuũ. D. Hec ergo defínias et ſingula vbi locãda ſint: oñde. M. ꝑlibeṗtur. Nã ṽgula / eſt ꝑpẽdicularis linea / dexterã ṽ/ſus ptẽ erecta ſic. Que rite ponit̃ poſt dictiõcs ṽbo ac pfectiõe carẽtes. vocat̃q̃ꝫ aclaris virꝫ viris ludi ſubdiſtinctio. Cõma / ẽ pũctꝰ cũ virgula ſupius eleuata ad modũ pme virgule ſic: ⁊ locat̃ ꝯgrue poſt dictiones hñtes ṽbum: ſed perfectionis expertes. cui nomẽ diſtinctio eſt

Colon / eſt ſolus pũctus planus ſm impſſionẽ calami ſic . Qui tametſi recte ponat̃ poſt dictiones debitum verbũ ⁊ perfectionẽ habentes: ſignat tñ oꝛationi quippiamnon imperti-nens inq̇ri poſſe: q̃ quidẽ oꝛacõ / nomẽ clauſule ſoꝛtita ẽ. Periodus / ẽ punctꝰ planꝰ cum virgula curua inferius ſiue deoꝛſum ducta ſic

Punctus interrogatiuus ẽ punctꝰ planus cũ ṽgula retoꝛta ſic: Et locatur recte poſt oꝛacõnẽ interrogantẽ. vt intelligis ne ea que dixi

Et hec ſunt genera pũctoꝝ quibus clauſulas diſtinguere debes. Parentheſim ṽo / q̃ ab incepta clauſula ſed nondũ pfecta nõ clauditur: duobus ſemicirculus (ſic em̃ pleriq̃ꝫ eã vt hic vides: notare ſolent) poterꝭ intercludere. D. video. M. Sunt tñ alia puncta duo / q̃ clauſulas nõ reſpiciũt. alterũ quoꝝ reptũ eſt / ad incognitũ ſiue nomẽ ſiue cognomẽ pſone ſignificãdũ. aut etiã loci / vl̃ dignitatis. Cui puncto nomẽ / vt quibuſdã placet: geminpũctꝰ ẽ. Hic etẽm ꝑ tranſuerſũ cõpꝛimit̃ ſic. Alterũ / ſemipunctũ noĩant. qđ recte fieri ſolet ꝑ tranſuerſum ad dextrã ptẽ ꝓtractũ: cũ in fine alicuius linee dictio ſcindit̃ in altera mox linea ſuſcipiens ꝯplementũ ſic. D. Et nũq̇d diceres / vt de his q̃ꝝ exẽplũ ſupiꝰ neglexiſti: ſaltẽ ꝑuũ nunc poneres. M. Hec vtiq̃ꝫ. q̃re hoc ſit exemplũ. Cũ neglecta debita partiũ oꝛacõis ꝯſtructione recta punctandi racõ haberi nõ poſſit: debet huius artis cupidus / impmis grãmatice pceptꝭ operã dare. In q̃ de coordinandis dictionibꝰ / perfecta racõ tractur. D. Et dic pariter ſi placꝫ: quo pacto puncta ipa (vt dixiſti) oſtendũt viã pronunciãdi. M. Saltẽ in moꝛa tempoꝛis. Virgula enim / dũ pronuncias: paruã tẽpoꝛiu moꝛã exigit. Cõma / longiuſculã: cum ſuſpenſa tñ voce. Colon tandẽ ⁊ Periodus / ꝓlixius interuallũ deſiderant. Hec de racõe punctandi / ſi ad exercitationẽ accõmodaueris / tibi ſufficient. q̃ grato aĩmo ſuſcipe velis. D. q̃ꝫ gratiſſimo. Semꝑ valeas pſtantiſſime magr M. et tu amãtiſſime adoleſcẽs.

Finis.

Incipit tractatus de accentu perutilis.

ACceptus ẽ artificioſa modulatio vocꝭ i ſignificatia ꝓlatõe. Tres ſiquidem ſunt ꝓlationes ſcꝫ mellica. que attendit̃ in cantu. et illi adiacet neuma. qđ eſt cãtus. Metrica q̃ attẽdit̃ in ſcanſiõe metroꝝ ⁊ illi adiacet tempꝰ. Significatiua ſiue proſaica. que attẽdit̃ in cõmuni ſermone. ⁊ illi adiacet accẽtus. Sũt autẽ tres accentus pꝛincipales. ſ. acutus qui fit ꝑ eleuationẽ vocis. vt in pma ſyllaba huiꝰ nois dñs et repſentat̃ ꝑ figurã q̃ dr̃ oxia. ab oxi. quod ẽ acutum. Grauis qui fit ꝑ inclinationẽ vocis. vt patet in media ſyllaba ⁊ vltima huiꝰ nois

Universitäts- und Landesbibliothek Düsseldorf

dñs ⁊ exp̄mitur p̄ figurā que dr̄ baria. a bari.
qđ eſt graue. Circūflexus q̄ fit p̄ri p̄ elatiōem
p̄tim p̄ inclinatōem vocis. vtꝫ in penl'. hu⁹ in
finitiui amare. Circūflexus hodie ponit cum
acuto. nec eſt in vſu noſtro. Propter has tres
ſpēs trib⁹ cenſet noibus. Dr̄ nāqꝫ accent⁹ ꝓp
ter acutū. tenor ꝓpter grauē. ton⁹ ꝓpter circūfle
xum. Uel ideo dr̄ accent⁹ ab accinēdo. i. ad ſig
nificandū aliq̄d canendo. q2 ad hoc eſt accen-
tus inuētus vt ſignificatio dcōnis meli⁹ diſti-
guat. Tenor dr̄ a tenēdo. q2 vna ſyllaba ma
gis minuſue tenet. Ton⁹ q̄ſi tonādi mod⁹
Regule de accētu ſūt tales. Nulla dcō de natu
ra acuit vltimā niſi greca. vt Libye Agathe.
vel hebraica. vt Dauid ⁊ Iacob. Itē nulla di
ctio natural'r breuis circūflecti debet qđ mo-
do accipitur p̄ acui. Itē ois dictio regit vno
ſolo accētu. Omnis dictio monaſſyllaba ſm
cōem modū legēdi habet accentū acutū. vt fex
et lex ⁊ lis ⁊ res. Itē omnis dictio diſſyllaba
acuit primā. vt ꝟgo deus thoma. Itē omnis
dictio triū ſyllabaꝝ ⁊ pluriū hn̄s penultimā
natural'r longā habet accentū ſup ipſā penul.
vt fortuna habere poeta. Itē ois dictio triuꝫ
ſyllabaꝝ ⁊ vltra habens penl'. natural'r breuē
acuit antepenl'. vt domin⁹ ⁊ iuſticia. De ſcd̄a
regula excipiunt plura. ſcꝫ ergo qn̄ ponitur p̄
cauſa ad drām ſui qn̄ eſt ꝯiunctō illatiua. vt
hoc facio ergo tui. modo acuit vltimā ꝯ regu-
lam de biſſyll'. Puta qn̄ ponitur p̄ ſicut ad dif
ferentiā verbi puta in imꝑatiuo. Pone p̄ re-
tro ad drām verbi pone in imꝑatiuo. Una. i.
pariter aduerbiū ꝯgregandi ad drām nomi-
nis vna in ablatiuo feminino. Circum ꝑpoſi-
tio vel aduerbium ad drām accuſatiui huius
nominis circus circi. Item aduerbia in c. ter-
minata. vt illic iſtic illuc iſtuc illac iſtac illinc
iſtinc. Item conciſa. vt fumat p̄ fumauit. pri
mas p̄ primatis. ſic em̄ declinabatur antiqui
tus. Et corrupta p̄ compoſitōem. vt viden. i.
videſne. ſatin p̄ ſatiſne. ⁊ apocopata ab inde.
compoſita. vt abin. dein proin. in q̄bus rediit
naturalis accentus qui debebat eſſe ſup ſylla-
bam in. cum eſſet longa poſitione. Hei inter-
iectio ad drām p̄nominis ei acuit vltimam.
qua tn̄ p̄ monaſſyllaba vtuntur poete. Oui
di⁹. Hei mihi q̄d feci quo me fruor egit amā
tem. Huij ij. ⁊ cui ⁊ huic ſunt dictōnes mona
ſyllabe. vnde in metro debent acui ſm regulā
de monaſſyllabis. tn̄ poete in metro aliqn̄ di-
uidūt huij ⁊ cui. aliqn̄ p̄ monaſſyllabis vtunt
Huij tn̄ ⁊ ij ſcribunt p̄ duplex ij. ſed p̄ferenda
ſunt p̄ vnū. iuxta illud Eberhardi Scribe huij
lege di. ſi vis vrban⁹ haberi. Et doctrinale dt.
I p̄feres ⁊ di. debet tn̄ ij. dupla ſcribi. Itē fal
ſo aduerbiū ad drām ablatiui nois falſo. ⁊ ſi-
mil'r eo vno illo. Cōtētus ad drām gti cu⁹. In
tro ad drām ꝟbi eſt aduerbiū. Si aūt querat
q̄re in multis alijs tal' drā nō fuet. vt mō ci-
to ⁊ ſero. Dōm q̄ in vltia ſyllaba taliū ſufficit
drā tpis. nā qn̄ ſunt aduerbia hn̄t vltimā cō
munē. ſꝫ qn̄ ſunt ablatiui hn̄t eā longā. dati-
ui ꝟo aduerbial'r poſiti ꝓducūt vltimā ſp̄. et
remanēt noia q̄uis aduerbial'r ponāt. Canis
ꝟo nō mutat accentū ad drām hu⁹ ꝟbi canis
q2 vtraqꝫ eſt p̄ncipalis ps. Cetera aūt hn̄t dif
ferentiā p̄ accn̄tia ſua. vn̄ nō eſt mag̃ neccitas
q̄ in oībus inter q̄ cadit drā p̄ accentū diuſi
tas aſſignet. Cōciſio impedit nō ſolū ſcd̄aꝫ re
gulaꝫ de accentu verū etiā terciā ⁊ quartā. nā
ſup quācūqꝫ ſyllabā fuerit accent⁹ in integ̃ dī
ctōe ſup eandē remanet incōciſa. vt amat p̄ a-
mauit. ſicut em̄ erat accent⁹ acut⁹ ſup ma. in ꝟ
bo amauit. ſic ſup eā remanet incorrupta. I
accidit in multis deſinentib⁹ in as. vt nr̄as
ſtras cuias arpinas rauēnas. optimas. ⁊ ſ-
ſilibus q̄ꝝ nti erāt olim nr̄atis vr̄atis cuiatꝭ
optimatꝭ. ſic etiā q̄ris ⁊ illic ⁊ iſtic acuūt vlti
mā. q2 eoꝝ integ̃ olim erāt q̄ritis illice ⁊ iſtice
ſed p̄ ꝯciſionē nr̄o tpe ꝓferunt. Hoc etiā ꝯtin
git i vtis apocopatꝭ. vt ꝟgili. domiti. mercuri
Tales em̄ vti acuūt penl'. q̄uis ſit breuis. ſi-
cut illa eadē acueret in vtis ſi diceret. o virgi
lie. o domitie. o mercurie. ⁊ acuūt in ntis coꝝ
vt virgili⁹. ⁊ domitius. ⁊ mercuri⁹. Nota aūt
q̄ ꝯciſio nō impedit naturalē accētū niſi mu-
tet tp̄s vt petijt p̄ petiuit. petiuit ꝓducebat me
diā. ſed q2 mutatū eſt tp̄s. i. breuis aū vocalē
ſucceſſit p̄ longa. remanet accent⁹ ſup anpenl'.
ſm regulā. Simil'r eſt in audijt p̄ audiuit ⁊ ſili-
bus. Itē ꝯciſio nō impedit regulā de accentu.
ſi nō remanet vocal' in ꝯciſione. ſed cū dr̄ deuꝫ
p̄ deoꝝ accent⁹ ſm regulā manet ſup p̄mā. q̄a
media ſyllaba o. ſup quā erat accent⁹ in integ̃
amota eſt. vn̄ ꝯciſio intelligit nō mutato tpe.
et vocali remanēte. Itē ſi remaneat vocalis et
mutet ſignificatio dcōnis nō impedit regula.
vt cū dr̄ docibil'. q2 dt aptitudinē in ſmone.
accent⁹ eſt ſup ci. ſꝫ ſyncopatū dr̄ docil' qđ dt
aptitudinē in hoie. vel re alia aiata. ⁊ ſic eſt ac
cent⁹ ſup do. Itē nō ipedit regula ſi mutet ps
orōnis. vt cū dr̄ coloro. accent⁹ ē ſup mediaꝫ
ſed inde deriuat color. qđ hꝫ accentū ſup p̄mā
ſic honor ab honoro. labor a laboro. ⁊ odor ab
odoro. Cauſa ꝯſortij fit ꝯ generales regu-
las de accentu. vt cuia cuium acuūt vltimam

Universitäts- und Landesbibliothek Düsseldorf

ꝓpter ꝯſortiuȝ ſui maſculini qđ eſt cuꝰ. Vtra
qȝ ⁊ pleraqȝ tā in feīo q̄ȝ in neutro acuūt penlꝰ
ꝓpter ꝯſorciū ſuoꝝ maſculinoꝝ. q̄ ſīꝫ vtrqȝ ⁊
pleruſqȝ. cuiꝰ etiā cā p̄teſſe ꝯiunctio encletica
ſiue epitha ſis. i. ſyllabica adiectō. ſ. qȝ. Vſus
etiā facit ꝯ naturalē ⁊ generalē regulā. de accē
tu. vt facio cis cū habeat p̄mā naturalr̄ breuē
acuit eam in ꝯpoſitis nō correptā vt calefacio
cis cis. tepefacio cis cit. acuit penlꝰ. in ſcđa ⁊ ter
cia pſona. Si aūt mutaꝛ a. in. i. breuē hȝ ac/
centū. vt inficis cit. Idem đr de fideiubeo bes.
bet. cū iubeo habeat p̄mā breuē. Itē vſucapio.
is it. acuit penlꝰ. in ſcđa ⁊ tercia pſona. Itē ſa/
tiſdare acuit penlꝰ. cū deberet eā cor. ſicut venū
dare ⁊ circūdare. hoc aūt accidit. q̄ȝ in. ff. ⁊ in
alijs libris aliq̄n đr q̄ reus dȝ adeſſe ſatiſqȝ/
dare. Itē vicecomes ⁊ archicoquus. ⁊ nomia
numeralia. vt vigintiduo vigintitria. Fio etiā
in ꝯpoſitis acuit vltimā in ſcđa ⁊ tercia pſo/
na. vt tepefio fis fit. ⁊ ceteris. Item enclesis. i.
inclinatio immutat naturalē accentū in prin
cipio ⁊ fine. In p̄ncipio p iſtas pticulas ſi nū
et ne. vt ſiq̇s nūq̇s ⁊ neq̇s. Iſte em̄ pticule in
clinant accentū ſeq̄ntis ſyllabe ad ſe. ita q̄ nō
eſt p̄ncipalis ſup ſequentē ſyllabā. ſed ſup p̄/
mā. ꝓpter eandē enclesiȝ đr neq̄n ſiq̄n. añ penlꝰ
acuta cū deberet acui penlꝰ. q̄ eſt longa poſitōne
Silr̄ aliq̄n acuit añ penlꝰ. cā ꝯſortij de ſiq̄n. et
neq̄n. ⁊ ad differentiā huius ablatiui aliq̄ȝto
ꝓpter theutonicos q̇ faciunt. d. p. t. Fit etiam
enclesis in fine per has ꝯiunctiōes qȝ ve ne. q̄
inclinant accentum p̄cedentis ſyllabe ad ſe. vt
legiſne. putaſqȝ. cōmuniterue. ita q̄ vltima ſyl
laba dictionis precedentis acuitur. ⁊ in ipſa
encletica ſemp grauatur. ⁊ ſic corrumpitur ibi
duplex accentus. q̄ȝ in dictōe p̄cedenti muta/
tur p̄ncipalis accentus. qui eſſe deberet ſup an
tepenul. vel ſup penul. ⁊ ipſa ꝯiunctio encleti/
ca que deberet acui grauatur. Q̄nq̄ȝ tamen nō
inclinat accentū p̄cedentis ſyllabe. quod fit ꝓ
pter corruptōem p̄cedentis vocalis. vt hecci/
ne. cum deberet dici heccene. corrupta eſt ſylla/
bica adiectio. q̄ȝ non erat de ſubſtantia dictō
nis. et hoc factum eſt cauſa elegantie vel cau/
ſa neceſſitatis. q̄ȝ non eſt ponendus accentꝰ.
principalis ſup ſyllabicaȝ adiectōem cum ca/
reat ſenſu. Similr̄ in vndiqȝ ⁊ deniqȝ non in
clinatur accentus p̄cedentis ſyllabe. q̄ȝ voca/
lis eſt ibi corrupta. nam vndiqȝ ꝯpoſitum eſt
ab vnde ⁊ qȝ. deniqȝ a deinde ⁊ qȝ. Cauſa etiam
differentie q̄nq̄ȝ encletica nō ſeruat vim ſuam.
vt vtiqȝ ⁊ itaqȝ. acuūt antepenlꝰ. q̄n ſunt ꝯpoſi
te dictōes. q̄n vero ſine ꝯpoſitōe ponunꝛ ha/
bent accentum ſup penul. Ceſſat quoqȝ incli/
natio p̄cedentis ſyllabe. q̄n encletica ꝯiungiꝛ
monaſyllabe. vt mulier virqȝ currit. non em̄ i/
uenit antefinalē ſyllabam quā inclinet. Amit
tit aūt ꝯiunctio encletica vim ſuam cauſa cor
ruptionis vel differentie vel monaſyllabe. nō
aūt ꝓpter interrogatōem. vt q̇dam dicūt cuȝ
đr Curritne Sortes platoqȝ. Ipſa em̄ coniū
ctio videtur retinere naturalē accentū. i. acutū
quod alibi nō facit. ſed hoc accidit ꝓpter mo
dum loquendi. ipſa tamen inclinat accentuȝ
p̄cedentis ſyllabe. ſcȝ to. cum đr platoqȝ. Ip/
ſa em̄ enclesis facit vt dicamus vbiqȝ me. acu
ta. q̄ȝuis ipſa ſit cōmunius. Proferꝛ aūt encle
tice hec p̄poſitio cum. q̄n poſtponiꝛ ꝓnoibus.
me te ſe. nobis vobis. q̄ȝ ipſa grauatur aci eſ
ſet vna dictio cuȝ p̄cedenti ꝓnomine. ⁊ ponit
accentū ſup ſyllabam p̄cedenteȝ vltimā abla
tiuoꝝ vt nobiſcum vobiſcuȝ. Nobis p̄poniꝛ
ꝓpter vitandū cacephaton. vobis aūt ꝓpter
ꝯſortium. Precedente aūt monaſyllabo abla
tiuo. nō videtur inclinare. cum ipſe ablatiuꝰ p
ſe acuatur. vt cuȝ đr mecū tecū ſecū. niſi dicaꝛ
q̄ iclinet accentū ad ſe. q̄ȝ ipſa p̄poſitio iclina
tur. i. grauatur. Si aūt alijs ablatiuis poſt/
ponaꝛ acuitur. vt q̇licuȝ q̇buſcū. ⁊ hoc ideo. q̇a
poteſt eiſdem p̄poni. vt cum q̇. a quo vel a qui
et cum q̇bus. Diſtinctio facit ꝯ generales re/
gulas de accentu. vt in interrogatiuis infinitꝭ
relatiuis cōiunctionibus ⁊ p̄poſitionibus
Relatiuum relatiue ſumptum vel infinite tē
tum grauatur in omnibꝰ ſyllabis. vt Socra
tes eſt albus qualis eſt Joannes. Socrates
bene legit qualr̄ legit plato. Neſcio qualis ſit
plato qualr̄ legit martinus. Sed interroga/
tiue poſitum. ſi eſt monaſyllabum acuitur. vt
quo vadis. ſi eſt poliſyllabum acuit primam.
vt qualr̄ currit petrus. Qualis homo diſpu/
tat. Silr̄ acuitur q̄n ponitur extra locutōem.
i. materialr̄. vt hec vox qđ eſt nomē. hec vox
q̄lis eſt relatiuū. Hoc infinitū q̇ habet dupli
ceȝ infinitatē. nā eq̇pollet huic infinito q̇s. vt
neſcio q̇ currit. i. q̇s. ⁊ tūc acuitur. q̄nq̄ȝ req̇rit
duo verba. vt q̇ interficiet tyrannū p̄miū ac/
cipiet. i. q̇cunqȝ. ⁊ tūc habet accentū grauē. Idē
dōm eſt de ꝯſilibus infinitis. vt q̄lis qualr̄
q̄ȝtus. ⁊c. ⁊ ſeruatur idē in nrō ⁊ obliq̇s. Quā/
do aūt talia ponuntur relatiue diſtinguendū
eſt. quia ſi ponuntur in ꝯtextu. i. in eadē clau/
ſula cum ſuo antecedenti grauanꝛ per omnes
ſyllabas. ⁊ hoc eſt in locutione poni. vt So
crates qui currit mouetur. ⁊ qualiter legit ſor
tes legit martinus. Si vero per ſe ponantur

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

De accentū

id eſt extra ↄtextum.i.in alia clauſula.tūc acu
unť in illa ſyllaba.ad quā ptinet accētus re/
gularis.vt ſortes currit q̄ moueť.i.ſortes cur
rit ⁊ ipſe moueť. Et ſic ſumitur in Luca.q̄ fuit
Jacob q̄ fuit Heli. Sūt em̄ hmōi noia ⁊ ad
uerbia inceptiua clauſulaꝝ.⁊ tunc faciunt re/
latōem explicitā.⁊ tunc acuunť ad oſtenden/
dum hanc vim. Qn̄ꝙ aūt inſerunť clauſule
ſui antecedētis.⁊ tūc faciūt relatōem implici
tā.⁊ tūc trahunť a ſuo añcedēte.⁊ ideo amit/
tunt naturalē accentū.⁊ regunť gūi. Et hꝫ lo/
cū p̄dicta diſtinctio in oībus noibus interro
gatiuis ⁊ adūbijs q̄ relatiue accipi p̄nt.vt q̄/
lis q̄tus q̄tiens q̄t cuiꝰ cuias.quo q̄ vnde et
vbi.qn̄ cū q̄tū quali̕ q̄tennis. Et q̄ꝙ diſtin/
ctio cauſa quare ↄpoſita ab inde acuunt añpe.
vt exinde deinde ſubinde.cum penul.que ē lō/
ga poſitōe acui deberet ſm regulaꝫ. Priſcianꝰ
aūt dt hoc p Grecismuꝫ fieri. q̄ ſic accidit in
aliq̄bus aduerbys grecis.⁊ hoc fit ne p̄poſitō
videatur venire p appoſitōem. Sed eadē rō/
ne ↄpoſita ab intus. ⁊ a longe. ⁊ ab orſum.vt
deorſum.ſic deberent pferri. Dōm ꝙ omnes cō
cordant ꝙ in deinde ſubinde pinde. ⁊ ceteris
ↄpoſitis ab inde.antepenul.acuatur. Et ſimi/
liter a quando ↄpoſita.vt ſiquādo nequādo ⁊
aliquādo. In alijs aūt non omnes cōcordāt
vt abintus deintus.alonge delonge deorſum.
et deſurſum.deinceps decontra Ideo de quādo
et inde indubitanter teneamus.ꝙ ab eis cō/
poſita debent in antepenul.acui.cetera aūt ſūt
regulariter pferenda.tamen ppter ↄformita/
tem tenendam pſuadetur ſuper bibliam.vt ta
lia etiam non antepenul.acuantur. Qui autē
corrigit non multum inſtet. ſed potius diſſi/
mulet.quia hoc non videtur autori.ſcꝫ Pri/
ſciano niſi de ↄpoſitis a quādo.⁊ ab inde. Ut
etiam aduerbia a nominibus diſtinguantur
contra quartā regulam. hec aduerbia vltimo
acuuntur alio aliquo ⁊ alias ¶ Cauſa etiā di
ſtinguendi p̄poſitiones variant accentus ſu/
os.de q̄bus tres regule dant ¶ Prima eſt.ꝙ
p̄poſitiones per ſe prolate acuuntur in fine.ſcꝫ
quando ponuntur material̕r.vt ad que pars
eſt. ¶ Secunda regula eſt.ꝙ prepoſite ſuo
caſuali (vt extra domum iuxta portam) vel in
terpoſite ſuis caſualibus (vt tuā extra domū)
vel prepoſite caſui relato ad ſuum caſuale (vt
extra mundi terminos) grauantur in omnibꝰ
ſyllabis ¶ Tercia regula eſt ꝙ p̄poſitōes poſt
poſite caſibus quos exigunt.vel poſite per de/
fectum verboꝝ.vt tu mihi de multis nati ſo/
lus ſup.i.ſapes.vel poſite in fine.vt mille ho

mines venere ſup̄ ſuant generalē regulam.vt
ſcꝫ monaſyllaba acuať.⁊ diſſyllaba dictō acu
at p̄mā.⁊ triſſyllaba me.pd. Et ſi me.eſt bre
uis acuit añpenľ.ſaluis exceptionibꝰ ſup̄dic/
tis. Hec p̄poſitio verſus poſtpoſita accuſati/
uo trahit ipm ad faciendū vnū aduerbiū lo/
cale.ſm quoſdā.vt italiā verſus.⁊ tunc acuiť
pe.vel dicatur ꝙ ſunt due ptes.⁊ v̄ſus incli/
nat accentū p̄cedētis dictōis ad hanc ſyllabā
ver ⁊ oēs alie ǵuanť ⁊ illa ſola acuiť.ſiue circū
flectiť.⁊ eſt encleſis. Cōiunctōes cā diſtinctio
nis variant accentū.nam p̄poſite grauanť in
oibus ſyllabis ſuis.vt ſortes currit igiť mo/
uetur.poſtpoſite vero ſuant accentū regularē
vt ſortes currit mouetur igitur.⁊ hoc p̄ter en/
clenticas.q̄ poſt poſite grauant quemadmoduꝫ
ſi p̄ponerenť. Diſtinctio regularis accentꝰ co/
git accentū in alijs ſyllabis quādoꝙ corripi.
vt meimet grauat me.q̄uis ſit lōga ppter p̄n
cipalem accentū q̄ erat ſup p̄mam qn̄ dicebať
mei.quē non potuit mutare ſyllabica adiectio
Et ſic tene de ſimilibꝰ.vt egomet illemet. Sic
in imparatiuo dicimus benefac calefac. ponen/
tes accentum ſup vltimā.quia principalis ac
centus in integro erat ſuper eam. Sic vulcei
pompei ⁊ virgili.⁊ tepefit ⁊ calefit.de q̄bus di
ctum eſt. Item accentū ponimus ſup hanc ſyl
labā li.in hoc datiuo alicui quo metrici vtū/
tur tanq̄ triſſyllabo vñ deberet acui antepenľ.
ſed pſaici eo vtuntur tanq̄ tetraſyllabo.ideo
ponunt accentū ſup eam quā habent p añpe.
¶ De interiectionibꝰ non poteſt dari certum
documentū.nec de barbaris.niſi hoc ꝙ Om/
nis barbara vox nō declinata latine.accentuꝫ
ſup extremā ſuabit acutū. Interiectōes quo/
ꝙ in fine ſepius acuū tur. In.c.terminata di
cunt q̄dam in fine acui vt allec allecis. De be
nefac p̄dic ⁊ introduc ⁊ ſimilibꝰ nō eſt dubiū
de allec ſatis approbat vſus.de donec nō for/
te ſic. Interea loci ſub vna dictōne ↄputatur.
et vt tollať omnis ambiguitas a ſmone pfe/
rať ſub vno accētu.⁊ ponatur ſup añpenľ In
libro accentuū q̄ dr Priſciani.dr.ꝙ adūbia
in e.terminata breuianť in penľ.vt hodie ſe/
dule.q̄ a pprio noie veniūt pducunť.vt Tul
liane Martiane. Si in.m.pducunť.vt mea
tim tuatim. Si in.i.breuianť vt veſperi. Si
in o.cā differentie in vltimo ſuant accentū vt
falſo. Si in a.ſil̕r vt vna.ne putetur eſſe no/
men. Si in as.in vltimo.vt alias.ne nomen
eſſe videať. Si in r.breuianť vt breuiť Si i
ol ſil̕r.vt edepol. Si in c.in vltimo ſuant ac/
centū.vt illic iſtic Si i s.breuianť vt funditꝰ

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

¶ De accentu

¶ Ad habendū aliquā noticiā de accentu. nō
debet pſaicus ignorare φ oē p̄teritū diſſyll'. p
du. p̄mā. vt moueo moui. vn̄ in ꝯpoſitis illō
p̄titū ſuat illā eādē ſyllabā ī accētu acutā. vt
ꝯmoueo ꝯmoui. ꝯtero ꝯtriui. decerno decreui.
Excipiunt̄ ab iſta regula p̄terita q̄ hn̄t vocalē
añ vocalē. vt rui fui ſpui. q̄ p ſe poſita p̄mā ha
bēt breuē. ⁊ in ꝯpōe accipiūt accētū g̃uē. vt in
terfui ꝯſpui corrui ¶ Excipiūt̄ etiā iſta p̄tita bi
bi a bibo. fidi a fido. ſcidi a ſcindo. dedi a do.
das. ſteti a ſto. tuli a fero. q̄ p ſe hn̄t p̄mas bre
ues in v̄ſu. ⁊ in ꝯpoſitis accipiūt accētū g̃uē
ſiue p̄ma vocalis maneat ſiue mutet̄. vt imbi
bi circumſteti ꝯdidi ⁊ ꝯtuli. ¶ Itē p̄terita ge
minata corripiūt duas primas ſyllabas. vt
tundo tutudi. cado cecidi. ⁊ ſic penl'. ſiue medi
am corripiunt tam in v̄ſu q̄ʒ in pſa. in ſimpli
citate. ⁊ in ꝯpoſitōe ſi abiiciatur vna de gemi
natis illa que remanet grauatur ſiue corripit̄.
vt concidi cōtudi. ſi vero remanet accentus g̃
uis erit ſp penl'. vt p̄didici circundedi circūſte
ti. ¶ Ab iſta regula excipiunt̄ illa que habent
poſitōem vt mordeo momordi. ſpondeo ſpo/
ſpondi. curro cucurri. q̄ pducunt penl'. tam ſim
plicia q̄ʒ cōpoſita. Excipiunt̄ etiā duo ſine po/
ſitione. vt cedo cecidi. p ferire vel incidere. et
pedo pepedi. p ventum fetidū facere. q̄ pd. me.
in ſimplici ⁊ in ꝯpoſitis penul. vt concido cō
cidi. excido excidi. me. pdu. Itē omne ſupinū
diſſyllabū pdu primā. vt motuʒ fletum. ⁊ ſic
ꝯpoſita pducunt penul. vt commotū defletuʒ.
¶ Excipiunt̄ iſta ſcʒ itum ab eo is. quitum a
queo quis. citū a cieo es ſcd̄e ꝯiugationis. ſi/
tum a ſino nis. litum a lino nis. datum a do.
das. ſtatum a ſto ſtas. ſatum a ſero ris. ratum
a reor reris. rutū a ruo is. que oia in cōpoſitis
breuiant̄ in penul. vt ꝯcitum oblitū dirutuʒ
circundatū. ⁊ ſic de ſingulis. Excipit̄ ambituʒ
ab ambio bis. qd̄ pd. me. ⁊ ſtatum de ſto ſtas
et ſtaturus que pdu. ſyllabā ſta. Ablutū bre/
uiauit Sedulius licētia poetica. ſed cōiter te
netur φ lutū de luo pdu. p̄mā ¶ Verbalia in
n. deſinentia venientia a v̄bis p̄mis ⁊ q̄rte cō
iuga. venientia etiā a v̄bis tercie cōiuga. deſi/
nentibus in vo. diuiſas ſyllabas. pdu. penl'.
vt amamen audimen acumen. Sed veniētia
a v̄bis ſcd̄e vel tercie cōiuga. non deſinentib⁹
in vo. cor. penul. vt ſedimen regimen. Deſinē
tia in ilis. a noībus deriuata. pd. penul. vt ab
edes edilis. a ſedes ſedilis. a ſenex ſenil'. a pu/
er puerilis. ab anus anilis. p̄ter parilis a par.
paris quod cor. ¶ Neutra in le. terminata. p
du. me. vt ſedile. monile. ouile. cubile. Deſinē/
tia in ilis v̄balia vel participialia. cor. penul.
vt a fero fertilis. ab vtor vtilis. a textus texti
lis. a fictus fictilis. Deſinentia in aris a noi/
bus ſiue v̄bis deriuata. pd. penl'. vt populariʒ
ſcolaris militaris ¶ Denoīatiua in ela deſi/
nētia. pd. penl'. vt tutela cautela ſuadela cāde
la ¶ Denoīatiua in na deſinētia. pdu. pe. vt do
ctrina regina medicina leena. In vra deſinētia
pd. pe. vt ſcriptura cēſura tonſura ¶ Deſinen
tia in go triſyll'. vel vltra ſiue ſint deriuatiua ſi
ue p̄mitiua ſiue ꝯpoſita. pd. pe. vt virago cō/
pago imago carthago ſimulago rubigo erugo
¶ Denoīatiua in do deſinētia tam a noib⁹. q̄ʒ
a v̄bis vel a pticipiis deriuata. mō e. mō i. lon
gam hn̄t añ do. mō u. vt dulcedo turpedo. li/
bido cupido. fortitudo habitudo magnitudo
¶ Denoīatiua in al. deſinētia ſi p̄mitiua corꝛ
habuerint penul. pdu. ipſa quoqʒ longā ha/
bent penul. vt ceruix ceruical. tribunus tribu/
nal. vectus vectigal. Si p̄mitiua corꝛ habue
rint penul. breuem. ipſa quoqʒ habent penul.
breuem. vt animus vel anima animal ¶ De
noīatiua in etum habent penul. pdu. vt roſe/
tum vinetū dumetū micetū quercetū ¶ De/
noīatiua in bulū deſinentia. ſi habeant. i. vel a
añ pe. ⁊ ſint tetraſyllaba vel vltra corripiūt. i.
vel a. ante bulū. vt cunabulū vocabulū veſti
bulum. In ar. deſinentia a noībus deriuata. ſi
ꝯſonantē habeant añ ar. pdu. penul. vt lacus
lacunar. lupa lupanar. Si vero habent voca/
lem cor. vt laqueus laquear Ab hac regula ex
cipiunt̄ ſubligar ⁊ ſpecular que cor me. ⁊ tabu
lar etiam. ¶ Denoīatiua a gtō ⁊ dtō addita
tas. cor. penul. vt bonus ni. bonitas. pbus p/
bi pbitas. rapax pacis rapacitas. ¶ Denoia
tiua in alis vel in ale pd. penul. vt animalis.
le. fluuialis le. Verbalia q̄qʒ in elis deſinen/
tia. pdu. penul. vt patruelis crudelis fidelis
¶ Denoīatiua ſiue verbalia in orus. pdu. pe
nul. vt honorus canorus ſonorus. In oſus
deſinentia pdu. penul. vt ventoſus ſpecioſus
virtuoſus ¶ Denoīatiua in atus vel in itus.
vel in vtus. pdu. penul. vt tunicatus galea/
tus. maritus turritus. cornutus aſtutus.
Poſſeſſiua in cus deſinentia cor. penul. vt ita
licus iliacus. ¶ Poſſeſſiua in nus a duabus
arboribus. cor. penl'. vt oleaginus ⁊ faginus.
Et ab aduerbiis tpalibus. vt craſtin⁹ ⁊ ſeroti
nus. In tinus ſi nō habent. t. a p̄mitiuis. cor.
pe. vt diutin⁹ craſtin⁹. Si hn̄t. t. pd. vt a ma
tuta matutin⁹ mediaſtin⁹ a medio ⁊ ſtando.
vel tenendo ¶ Hyacinthin⁹ adamantinus. et
amethiſtinus. cor. pe. in verſu ſm̄ poetas. ſed

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

In pſa acuunt. Scḋm em̄ veritatē breuiant
pe. byſſinꝰ ſmaragdinꝰ coccinꝰ hyacinthinus.
adamantinꝰ amethiſtinꝰ cryſtallinꝰ. q꞉ poete
corripiūt noīa q̄ ſumunt̄ a noībus lapidū vl̄
floꝝ. Et regula Priſciani de talibꝰ poſſeſſiuis
ꝓducendis intelligit̄ de latinis. ꝓdicta aūt ſu
muntur a grecis Sed in inus deſinētia acuit
vſus in pſa. Unū eſt etiā quod cor. q̄uis nō
ſumat̄ a flore vel lapide. vt murinꝰ a mura ar/
bore. Poſſeſſiua a ꝑmitiuis in a. venientia ꝓ.
pe. vt a ſylla ſyllanus. a rhoma rhomanꝰ. Itē
a pluralibus dypthōgatis ꝓd. pe. vt a thebe.
thebanus Itē a noībus in ius vel aduerbijs
in e. hn̄t an̄ pe. longā. vt Pompeius pompe/
ianus Julius iulianꝰ. q̄tidie q̄tidianꝰ me/
ridies meridianꝰ Itē a deſinentibꝰ in cus. vl̄
in culus. hn̄t ꝓdu. a. pe. vt ruſticus ruſticanꝰ.
tuſculus tuſculanꝰ. q̄ a biſſyllabis ꝓdu. i. me
diam. vt porcus porcinꝰ Itē a neutris in um
hn̄t a. ꝓdu. vt oppidū oppidanꝰ. Itē plerūq꞉
a tercia declinatōe hn̄t a. ꝓd. vt mōs mōtanꝰ
ſol ſolanꝰ. Itē neutra in e. dāt. i. ꝓd. vt mare.
marinꝰ. ꝑneſte ꝑneſtinꝰ. Itē q̄ hn̄t pares ſylla
bas in ntō ⁊ in gtō dāt. i. ꝓd. vt hercules lis
herculinꝰ. verres verris verrinus Itē a noī/
brutoꝝ hn̄t. i. ꝓdu. vt aper apinus. ceruus cer/
uinus. formica formicinꝰ. I. vel e. an̄ culus l̄
cula ſp̄ recipit accentū breuē in pſa. vt ignicu
lus ouicula. nubecula vulpecula. Neutra in or
deſinētia. ⁊ greca in or. correpta pe. in obliq̄s.
vt marmor marmoris. ⁊ deriuata a ꝑmitiuis
corripientibꝰ penl̄. vt memor memoris. a me
moro as q̄d cor. me. ⁊ bicorpor bicorporis q̄d
ꝯponit̄ ab hoc noīe corpꝰ. q̄d cor. pe. in obli/
q̄s. cetera ꝓdu. penl̄. in gtō. vt amor amoris.
vxor vxoris. arbor arboris nō ſuat regulā. q꞉
deriuat̄ a robur boris q̄d cor. me. in obliquis
Indecor indecoris. cor. pe in obliq̄s. q꞉ olim
antiq̄ corripiebant decor oris in obliq̄s. Iſta
noīa femur orꝫ. robur oris. ebur oris. iecur orꝫ
cor. pe. in obliq̄s. In ix. maſculina latina cor.
pe. in obliq̄s. vt calix licis. fornix icis. barba/
ra q̄q꞉. vt volux lucis. In ex. q̄q꞉ e. in. i. correp
tam mutata vt apex apicis. vertex ticis. remex re
migis. ꝑter veruex vuecis Neutra in us. d. vl̄
l. vel. n. vl̄. p. ꝑcedentibꝰ. e. cor. hn̄t in obliq̄s
vt pondus derꝫ. olus lerꝫ. onus nerꝫ. opus ope
ris. Neutra in ar. deriuata. ꝓdu. penul. a. in ob
liquis. vt calcar caris. torcular laris. ꝑter iu/
bar quod breuiatur in obliq̄s teſte Uirgilio
Jubare exorto. Aduerbia q̄ fiunt a dtō ꝑ ad/
ditōem ter. breuiant̄. vt fortiter feliciter. Ara
trū ſp̄ deberet ꝓducere mediam. q꞉ a vocalis ſp̄
naturalr̄ longa videtur. vt arabam arator ara
trix arare. Juuenal̄ cor. penl̄. huꝰ dictōis bom
bicinus dicens. Delicias ⁊ panniculos bom
bicinꝰ vrit. Attende ꝙ noīa a ciuitatibꝰ vl̄ lo
cis alijs ſumpta q̄ vident̄ patria ſiue gentilia
cū reperiunt̄ in biblia in ita. ꝓd. pe. ⁊ ſūt cōis
gn̄. vt hyeroſolimita aſcalonita Si ꝟo termi
nent̄ in ites. ꝓd. pe. ⁊ ſtꝫ maſ. ge. ⁊ ꝑme decli. vl̄
tercie. vt theſbites te. vel tis ſm̄ artē. Si ꝟo
terminent̄ in itis. ꝓd. me. ſeu. penl̄. ⁊ breuiāt̄
in gtō creſcente in itidis. vt moabitꝫ bitidis
amonitis itidis. Nota ꝙ nō p̄t recte accētuare
re qui neſcit ꝯiugatōes ꝟboꝝ diſtinguere ⁊ ob
ſuare. nam qn̄ in prima ꝯiugatōe venitur ad
triſſyllabas vel tetraſyllabas partes ſp̄ ꝓdu/
cenda eſt penul. vt in amo as. amamus. matꝫ
amabam bas amabamus batꝫ. ⁊c̄. Excipitur
ꝑteritum pluſq̄ꝫꝑfectum quod cor. penul. in
tetraſyll̄. vt amaueram ras. rat. ⁊ futuꝝ indi/
catiui eiuſdē. in ꝑmis ⁊ ſcđis ꝑſonis plurali
bus. vt amabimus amabitis. ⁊ ꝑteritum ꝑ/
fectum ⁊ pluſq̄ꝫꝑfectum. ⁊ futuꝝ ſubiunctiui
Excipiuntur tn̄ ab hac regula q̄dam irregu/
laria in hoc verſu ꝯprehenſa. que non ſuant
omnino formā in preteritis. ꝟ. Cre. do. do. mi.
iu. ſto. pli. co. fri. ſo. ne. ve. la. ſe. cu. to. De ꝟbo
aūt do das. nota ꝙ in ꝯpoſitis debemus corri
pere. a. qn̄ venit penul. ⁊ debemus e. ꝓducere.
pterq꞉ in ꝑterito. vn̄ ꝟſus. In do das verbo ſi
ſit poliſyllaba noſcas. Os de longatur ſed da
ſp̄ breuiatur Preteritū detur breuibus tn̄. e.
breuietur. Scđa ꝯiugatio in triſſyllabis vel
vltra. ſp̄ cor. penl̄. in ꝑma ꝑſona. vt ſedeo vi/
deo rubeo. In plurali ꝑſentis tp̄is indicatiui
modi ſp̄ ꝓdu. pe. ꝑme ⁊ ſcđe ꝑſone. vt ſedemꝰ
ſedetis. Et in toto ꝑterito imꝑfecto ꝓdu. penl̄
in triſſyll̄. ⁊ vltra. vt ſedebam bas bat. ſedeba
mus batis bant. De ꝑterito ꝑfecto nō poteſt
dari certa regula. niſi ꝙ in facientibus ꝑteritū
in ui. diuiſas ſyllabas. ſp̄. i. pe. cor. in plurali.
vt docuimus erubuimus. ⁊ eſt verꝫ in quoli/
bet verbo ⁊ ꝯiugatione. vt fuimus. ſpuimus.
amauimus ſedimꝰ legimꝰ audiuimꝰ. In ꝑte/
rito pluſq̄ꝫꝑfecto cor. pe. in toto ſingulari. vt
ſederā ras rat. Et in tercia ꝑſona pl'is nume
ri ſederant. In futuro triſſyll̄. ⁊ vltra ꝓd. penl̄
in toto ſingulari. vt docebo bis bit. ⁊ in tercia
pl'is numeri vt docebūt. In ꝑſenti imꝑatiui.
ꝓd. penl̄. in ꝑma ⁊ ſcđa perſona pluralis nu/
meri. vt ſedeamus ſedete. In futuro triſſyll̄. ⁊
vltra ꝓdu. pe. ꝑ totum. In ꝑſenti coniuncto.
optatiui ⁊ ꝑterito ꝯiuncto eiuſdem. ꝓdu. pe.
ꝑ totum. In futuro ꝓd. ꝑma ⁊ ſcđa pluralis.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

¶ De accentū

numeri. In p̄ſenti ſubiunctiui ſil'r In p̄terito
impfecto ꝓdu. oēs. In p̄terito pfecto cor. oēs
In pluſq̄ꝫfecto ꝓ. oēs. In futuro cor. oēs. In
infinitiuo. ꝓ. penl'. in triſyll'. ⁊ vltra tam in p̄/
ſenti q̄ꝫ in p̄terito pfecto ⁊ pluſq̄ꝫpfecto ¶ In
ſcd'a ꝯiugatōe ſp e. penl'. pd. añ re. tam in acti/
uo q̄ꝫ in paſſiuo deponenti. excepto futuro do/
cebere ¶ In tercia ꝯiugatōe. p̄ma ⁊ ſcd'a plura
lis numeri indicatiui modi. cor. penl'. vt legi/
mus legitis. In p̄terito ipfecto pd. pe. p totū
In p̄terito pfecto pdu. ſcd'e ſingularis nume
ri. ⁊ ſcd'a ⁊ tercia pl'is numeri In p̄terito pluſ
q̄ꝫpfecto pdu. p̄ma ⁊ ſcd'a pl'is numeri In im
patiuo pdu. p̄ma pſona pluralis numeri in p̄
ſenti. In futuro pdu. oēs pl'is numeri. In p̄/
ſenti optatiui. pdu. p̄ma ⁊ ſcd'a pl'is numeri.
In p̄terito cōiunctio pdu. omnes In futuro
pdu. prima ⁊ ſcd'a pluralis numeri. In p̄ſen
ti ſubiunctiui ſimil'r. In p̄terito impfecto ſil'r
In p̄terito perfecto cor omnes In p̄terito pluſ
q̄ꝫpfecto pdu. omnes. In futuro cor. omnes.
Preſens infinitiui cor. p̄teritum. e. pe. ante re
cor. ſp in tercia ꝯiugatōe. niſi in p̄terito actiui
et in futuro paſſiui ¶ Quarta ꝯiugatio pdu.
primā ⁊ ſcd'am p̄ſentis indicatiui modi plu/
ralis numeri. ⁊ totum p̄teritum imperfectū. et
in triſyll'. ⁊ vltra totū p̄teritū pfectū. excepta
p̄ma pſona pluralis numeri. niſi interuenerit
ſyncopa. In p̄terito pluſq̄ꝫpfecto pdu. p̄ma ⁊
ſcd'a pluralis numeri. ſic in futuro. Sic ⁊ in
p̄ſenti impatiui modi. In futuro pd. oēs ī tri
ſyll'. In p̄ſenti optatiui. oēs pdu. in triſyll'. ⁊
vltra. ⁊ in p̄terito ſil'r. In futuro pd. p̄ma ⁊ ſe
cūda pluralis numeri. ſic ⁊ i p̄ſenti ſubiūctiui
In p̄terito impfecto oēs p. In p̄terito pfecto
oēs cor. In p̄terito pluſq̄ꝫpfcō oēs p. In futo
oēs cor. In infinitiuo p. penl'. in triſyll'. In
p̄ſenti p̄terito ⁊ futuro qđ ſumit' ex ſupino
J. penl'. añ re. ſp pd. in quarta ꝯiugatōe. A añ
re vel ris. p. in q̄libet ꝯiugatōe. vt amaris vl'
amare. doceris vel re. legaris vel re. audiaris
vel re. p̄ter do das cū ſuis ꝯpoſitis q̄ñ rema/
net p̄me ꝯiugatōis. E. penl'. añ rūt. vel añ re.
pdu. in p̄teritis cuiuſlibet ꝯiu. E. penl'. añ ris
vel re. nō p̄cedente b. pdu. in q̄libet ꝯiugatōe
niſi in p̄ſenti tercie ꝯiugatōis. E. penl'. añ ris
vel re. p̄cedente b. ſp cor. ¶ Quattuor ſunt
verba q̄ nō ſequunt' has regulas. vt ſum vo/
lo fero ⁊ edo. De volo dr. ꝟ. Velle velim vel/
lē ſunt vultis anormala vis vult. Itē in iſtis
ſex locis eſt anormalū. in q̄bus ſequunt' alia
ꝟba q̄ pferant' ſicut illa Alia etiā deficiūt in p̄
ſenti. vt odi. noui. cepi ⁊ memini. q̄ aptant' ter

cie ꝯiu. Aio ais. q̄rte ꝯiuga. ⁊ in impatiuo ai.
Inquio q̄s tercie ꝯiuga. ē inque inqueāt. Fo
rem res ret fore nō habet plus. Queſumꝰ ex q̄
ſo tm̄. nec pl'a req̄rit. Aue auete. Salue ſalue/
te. Vale valete. ſunt ſcd'e ꝯiuga. Incipit inci/
piunt Explicit expliciūt. tercie ꝯiuga. Inſit. i.
dixit vel dr. Faxo. i. faciam. Cedo. i. dic. Au/
ſim auſis auſit. i. audeā. as. at. in ſubiunctiuo
Apageſis in impatiuo apagite. i. quieſce ⁊ q̄e
ſcite. Ouat. i. letatur. ouant ⁊ ouans nō plus
repit' in vſu ¶ Nota q̄ vocalis añ vocalē
in latinis dictionibꝰ cor. vt caprea fouea vi/
deo doceo ⁊ ſimilia. Excipit' gtūs in ius. vt il/
lius iſtius. tñ alterius cor. q2 in duabꝰ ſylla/
bis ſupat ntm̄. Alius aūt in ntō cor. ſꝫ in gtō
pdu. Excipit' etiā gtūs ⁊ dtūs q̄nte decli. deſi
nens in ei. pducit' eīn ſi habet ei vocalē añ ſe
vt dies diei. acies aciei. ſi āt ꝯſonantē cor. vt
fides fidei. De grecis aūt ⁊ pegrinis hec ſit ti
bi regula Oīm noīa feminina ꝯſueuerūt pdu
ci. vt oſtrea corea galathea medea platea. ⁊c̄.
In ia. ſi ſunt noīa mulieꝝ pducta pnūciamꝰ
vt Maria Argia. ⁊c̄. Si aūt deſcendūt a ma
ſculino breuiamꝰ. vt a Claudiꝰ Claudia. a Iu
lius Iulia. Excipit' Lucia q̄ pducit'. Tetra/
ſyllaba ⁊ vltra breuiat vſus noſter. vt Atha
lia Anaſtaſia Cecilia. ⁊ cetera ſimilia. q̄ꝫuis q̄
rundā vſus longa pnunciet. Noīa regionū ī
ia. latina cor. q̄ꝫuis greca plus acuant'. Vt dē
Priſ. in vij. vt libya ſyria. ⁊c̄. In appellatis
vſum tene. nam regule grece a latinis ignorāt'
hec tñ acuere in penultia ſolemꝰ. ſicut eſt ago/
nia allegoria armonia epiphania hyerarchia
phantaſia logia. ⁊ ab eo ꝯpoſita. vt genealo/
gia tropologia. melodia phiſonomia ſymonia
ſymphonia pſalmodia vſia. mō illa in antepe
nl'. acuimꝰ. caſtrimergia latria neomenia ſche
nophegia. Nomen in eas ſolet pduci. vt An
dreas Eneas Egeas. Maſculinū in ias ſo/
let pduci. vt Helias Hyeremias. ⁊c̄. ſꝫ nom̄
fei. cor. vt herodias Nomē in aus ⁊ in eus ſo
let pduci. vt Menelaus Bartholomeꝰ. No
mē in eū. vt canopeū mauſoleū. pdu. ſꝫ Ptho
lomeū licet cōius pdu. a q̄buſdā tñ cor. No/
men in ius qđ grece dr in ios. cor. vt Corne/
lius Claudiꝰ Tullius. Reliq̄ noīa breuiāt'
et in fine acuunt'. vt Berſabee. gelboe. ⁊ cetera
huiuſmodi ¶ Finis

¶ Incipit Breuiloquus
Vocabularius.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf